

10. Sayı Mart-Nisan 2021

IRATE

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

Yıl: 1
Sayı: 10
Mart-Nisan 2021

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak

Ahmet Öztürk

Arka Kapak

Gül Sultan Çiçek

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman
Şeyma Karaca

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Tarkan Güleç
Selme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden 03 Evcil Ruhlar
Alemleri Deneme 04 Şiirhane

05 Toprak ve İnsan
Deneme 06 Şiirhane 07 Elma Dersem
Çık Deneme

08 Şiirhane 09 Röportaj 12 Şiirhane

13 Gürültü
Deneme 14 Şekil
Şiir 15 Arkadaşım Tilki
Film Sever

16 Kavuşmamız
Gereken Konular
Şiir 17 Japon Çizgi
Filmleri Nam-ı
Diğer Animeler
Deneme 19 Fotosentez I

20 Memleketim
Şiir 21 Umudumuz
Korkumuz
Deneme 22 O'n
Şiir

23 Dünyanın
Annesi Mısır
Bizim Memleket 26 Yorgun Savaşçı
Deneme 27 Fotosentez II

29 Ölüm Bir Varmış
Bir Yokmuş
Kitaplık 30 İnsan Hakları
Evrensel
Bildirgesi 31 Hoyrat Akşamlar
Şiir

32 Karikatüristik 33 Şiirhane 34 Gölgelerin
Gücü Adına
Deneme

ÇİÇEKİN DEDENEKİLİĞİ

Editörden

Dünya, karşılık beklemeden bizim için sakladığı onca güzelliğiyle hepimize kucak açmışken, ona karşı nankör değildik.

Güneş, her sabah yüzümüze doğduğunda o ışığın ne kadar kıymetli olduğunu bildik.

Ağaçlara, okyanuslara, kedilere, köpeklere, yağmura, kara her daim saygımız sonsuzdu.

Doğayı sevdik çünkü onsuz olmazdık.

Her fikre saygı duyarak yaşamayı, yaşatmayı öğrendik.

Haksızlıklara karşı sesimizi çıkarmaktan korkmadık.

Kendi değerlerimizi korumak için olduğu kadar başkalarının değerlerini korumak için de vardık.

Bizi biz yapan, bizi insan yapan ne varsa hakkını vererek yaşadık.

Çünkü yaşam, kaybetmeden değeri anlaşıl-
dı.

Çünkü hayat, beklemek için çok kısıydı.

Çünkü henüz hayallerimizin gerçekleşeceğine inancımız tamdı.

Hem biz, hep ileriye bakacağımıza ve kardeşçe yaşayacağımıza söz vermiştik.

Evcil Ruhlar Alemi

Emel Bulut

İnsan ruhunun bir parçası, hayvan sevgisini tadana kadar uyanmaz.

“Anatole France”

Tam olarak evcil bir arkadaşla ilk defa ne zaman kucak açtım hatırlayamasam da sanırım kendimi bildim bileli onlarla birlikte yoluma devam etmekteyim. Bazen düşünüyorum da “sahip olmak” ibaresini bile kullanmayı konduramadığım yeryüzünün en masum canlıları olmadan çıkarsız sevgi bütünlüğünü hayatıma nasıl dâhil edebilirdim ki? “İnsan ruhunun bir parçası, hayvan sevgisini tadana kadar uyanmaz.”

Zihnimi yokladığımda benimle var olan öyle sadık arkadaşlar biriktirdim ki bu camiada. Ve hiçbirinden yokluklarının verdiği kederden başka hüsrana yaşamadım. Şu an kendime ait hane ve çevresinde hayatlarını kolaylaştırmaya çalıştığım on beş tane köpeğim ile birlikte iki tane de kedim var. Biliyor musunuz, hepsi de bizler gibi adı olan, kim olduklarını bilen, duyguları olan ayrı ayrı varlıklardır. Onları bizlerden ayıran tek şey bizler gibi konuşamıyor olmaları ise bence bizden bir tık daha öndeler. Kendi aralarında konuşabildiklerine adım gibi emin olsam da bizim gibi dillerini hunharca tüketmedikleri için hayvanlar âlemine her daim daha çok saygı duymuşumdur. Aranızda onların insanlar gibi düşünemediklerini düşünenleriniz varsa işte o kısımda kendinizi tekrar sorgulayın derim. İnsanlık belli başlı hisleri korumaktan aciz üstelik onlarca duyguyu da beraberinde bataklığa sürükleyen özünde korkunç kötülükte bir canlıdır.

Peki ya hayvanlar? O tiksindiğiniz, ittiğiniz,

taşladığınız, gözlerinizi kırpmadan zarar verdiğiniz canlılar, sevgiden ayrı hangi duyguları barındırıyorlar ki o küçücük yüreklerinde; sorarım size? Gözlerindeki gerçek sevgiyi bir defa görebilenler için; bu dünya sizin pencerenizden baktığınız gibi mi görünüyor sanıyorsunuz? Bu duygulara keşke her birimiz ayrı ayrı erişebilsek. Hala onların birer evlat, birer dost hatta aileniz olabildiklerini nasıl görmezden gelebilirsiniz? İnsanın insana yaptığı felaketlerin hangi birini onlardan gördük şu zamana kadar?

Hayvanlar da, bitkiler gibi, bizler gibi doğanın bir parçası oysaki. Bu dünyada “var olmak” başlı başına bir hak değil midir? Peki, onların haklarını savunacak olan kimler?

Onlardan izinsiz isimlerini ödünç alarak dilimize yontup argo boyutunda küfre eşleştirmek bizlerin hangi insanlığı ile eş değer sorarım size? Borçluyuz, sadece dilimize yaptıkları katkılardan bile sorumluyuz. Pekâlâ, neden bunu suistimal ederek sövgü formatında birbirimize altın tepsilerde sunuyoruz? Bizlerden, biz istemediğimiz sürece bize mahsus hiçbir özelliğe sahip olamayan hayvanlar âleminin isimlerini özgür bırakmalı, argodan çıkartıp onların haklarını onlara devretmeliyiz.

Hayatımızda, yaşam döngüsünü devam ettirebilmek için birbirimizin farklı bakış açılarına saygı duymayı nasıl öğrendiysek, bütün doğa varlıklarına karşı görevlerimizin bilincinde olmayı da aynı hassasiyetle öğrenebilmeliyiz. Yaratıcı, insanoğlunu diğer canlılardan ayıran akıl, fikir, şuur, konuşma gibi üstün özellikleri tam da bu noktada insana bahşetmemiş midir?

Ah Be Dünya!

Merve Gül Polat

Çamurlu yollarında çıkmaz sokaklarında koştum
Yağmurunda ıslandım , dumanında boğuldum
Sana koştukça kendimden uzaklaştım
Ben sana koştukça sen kaçtın dünya

Ben hep sana yetişirim ümidiyle koştum
Yollarıma yollar çıkmazlarıma çıkarlar buldum
Koştum debelendim, sonra mı? Sonra yoruldum
Ben sana koştukça sen kaçtın dünya

Ne zaman yetişir gibi oldum
Çelmeni taktın ayağıma ben duruldum
Kanayan dizlerimle, ellerimle yine sana tutundum
Ben sana koştukça sen kaçtın dünya

Ben artık o ittiğin çukurum
Yetişmesin diye varmak istediğin uçurumum
Ben artık kendime kırgın sana yorgunum
Ben sana koştukça sen kaçtın dünya
Artık ufukta seni görmemek değil korkum
Sana koşarken kaybettığım yolumu bulmak tek umudum
Bu ise benim sana yazdığım son mektubum
Ben sana koştukça sen kaçtın dünya

Düşkün

Cem Ateş Yıldırım

Düşüyorum bazen
Vardır ya herkesin ara ara
düşüşü,
Bu düşüşler birikir artarak;
İşte öyle!
Yükseklerden ama,
Ses getirerek değil!
Her yanımla.
İçimden bir çığlık koparta-
rak,
Cehennem ıstırabımla.
Kimseye duyurmadan...

Düşüyorum bazen,
Bu bir vazgeçiş!
Yenilişim...
Kuzgunun leşe üşüşüşü...
Nasıl tanımlarsan tanımla,
Yalnız bana dokunma!
Bir yanımlı sende bırakarak,

Teslim oluyorum;
Tüm aç hazlarımla,
Ruhumu doyurmadan...

Düşüyorum bazen,
Sonu iyi bitmiyor!
Nasıl bitebilir ki zaten?
Bir ormanda soluyorum,
Oysa her yanımlı yemyeşil!
Bu ben değilim!
İstediklerim hiç değil!
Onmayan yaralarımı,
Kanatmaya devam ediyorum;
İçime döktüğüm tuzlarımla,
Kabuğunu sıyırmadan...

Toprak ve İnsan

Kerem Aydın

Dünya çoktan kurulmuştu. Yaratılan canlılar kendi popülasyonlarıyla gül gibi geçinip gidiyordu. Kurallar değişkenlik göstermiyor, büyük küçüğü avlıyor, ölen canlı toprağa karışıyor ve topraktan besin olarak yeşil başka canlılara can katıyordu. Üstelik hiçbiri bizim gibi milletlere ayrılıp kendi dillerini, kendi ırklarını yaratmamışlardı. Sonra biz geldik, insan indi yeryüzüne. Dünya daha öncesinde böyle bir kötülük görmemişti. İnsan büyük-küçük ne varsa avladı, nesiller tüketti, yetmedi kendi neslini tüketmeye başladı. İyi şeyler geçmiyor muydu hiç insanın içinden? Tabii ki geçiyordu. Ama geçmese de olurdu. Çünkü birbirine "sevgi" gibi kusursuz duyguyu besleyen insanlar, gidip toprakta biten gülü koparıp birbirlerine verdiler. Bunu yaparken bir gülü diğerinden ayırdıklarını hiç fark etmediler. Sonra yine kavga edip birbirlerini toprağa düşürdüler. Toprak hep sustu, yeryüzündeki canlılar hep sustu kendi aralarında. Yalnızca insan konuştu. Konuşan insandı ama anlaşabilen diğer canlılardı hep. Bütün bitkiler bir düzene göre toprakta büyüyordu. İnsan bu düzeni yerle bir etti. Neydi peki onları insandan ayıran? Bizim yapamadığımızı yapıyorlardı. Bütün bitkiler geldikleri yerden, yani toprak aracılığıyla anlaşırdı. Doğduğu yerden ve ölünce gittiği yerden. Biz geldiğimiz yeri unutuyoruz, ölmeyi yalnızca kendimiz için düşündüğümüzden. Bu yüzden "ölümden ötesi yok" demişler belki de. Ama var, ölümden öte özlem var, pişmanlık var, bir dolu bekleme ve o beklenen zamanın binbir türlü ızdıraba benzeyişi var. Diyorum ki, bir de geldiğimiz yerden haberleşelim seninle. Her şeyin birliği o vakit her şeyin başladığı yerde buluşalım yani. Toprakta alalım bu sohbetin ilhamını, aramızda bitmek tükenmek bilmeyen nice muhabbetler olsun. Coğrafyamızda ismin gibi mis çiçekler koksun, arkamızdan önümüzü aydınlatan mutlu bir güneş doğsun. Kimseye dokunmasın zararımız insanlık olarak, bırakalım da güller ait oldukları yerde, dalında solsun.

Hayal kurdum ve yıktım
Ne yaptıysam
Kendi ellerimle yaptım
Bu yoldan hoşnut değilim

Hayal kurdum ve yıktım
Geri istedim çocukluğumu
Ama dediler, "Artık çok geç."
Bu acıdan hoşnut değilim

Çocuk doğdum ve öldüm
Öldürdüm
Kendi ellerimle öldürüldüm
Bu sessiz ölümden hoşnut değilim

Hayalperesttim, hayal oldum
Yenemedim
Kendi ellerimle yenildim
Bu "ben" den hoşnut değilim

Kurnalar

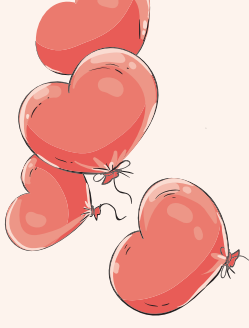
Sayha Develi

Yine dönerken düşmelere geliyor yüzün
El verdiğin kurnalar çözülüyor kardan buzdan
Ceketinin delik cebinden tansiyonların düşüyor
Biz seviniyoruz
Biletsizlerin trenleri kalkıyor üzerime,
Düşündükçe kendimi bir evsizin telaşı kapımda üşüyor...

Henüz oturmamış çatallaşmış bir ses kalk diye inliyor.
Bölünüyor,
Uyanmış olan uykularımın rüyası.
Ah şimdi olaydım diyorum: döşeğinde muhbir
Sesinde mülteci
Sesin bir akarsudur şu dermanlı batağıma...

Evin odalarında yankılanan şarkılardan biri,
Koyuluyor bir boşluktan çıkmaya.
Kıstırılan her yerimden sana ulaşmaya çalışıyorum
Sana bu mektubu fasit bir daireden yazıyorum...

Elma Dersem Çık

R. Melek Özten

İnsanlık... İnsanlık dediğimiz kavram çocukluktan başlamaz mı? Peki ya çocukluk nedir? Ben size söyleyeyim. Annen yanında yatarken "Bana sarılır mısın anne?" sorusundaki sevgi arayışıdır. Gece öcülerden korktuğunda tam yorganın altına girecekken babanın evde olduğunu hatırlayarak "Belki babam beni korur" cümlesindeki güven arayışıdır. Kırmızı oyuncak araban kırılır kırılmaz yeni bir oyuncak araba arayışında bulunmayıp, kırılan oyuncağın peşinden ağlamaktır çocuk olmak...

Şimdi diyeceksiniz "Ha çocukluk ha yetişkinlik ikisi de insanlık değil mi? Hayır efendim değil. Çocukluktan çıkıp büyüdüğümüzde yani yetişkin olduğumuzda emellerimiz değişir. Sevgi arayışına değil; Para, meta arayışına düşeriz. Güvenmek, güvenilmek istemez, birilerini sürekli incitmeye çalışırız. Kırmızı arabamız kırıldığında ağlamaz, yenisini alma arayışına düşeriz. Tabii bunlara insanlık demek ne kadar doğru olur bilemiyorum...

Peki ya bu döngü neden böyle sürüp gider? Çünkü insanların çocukken hayattaki en önemli gayeleri sevgi ve güven duygusunu yaşamak, büyüklerinden bir şeyler öğrenmektir. Yetişkinler

onlara arayış içinde oldukları sevgi ve güven duygusunu vermez, doğruyu yanlış öğretmezse eğer; onların yetişkinlikleri bizden farksız olur. Çünkü çocuklukta bize ne öğretilirse bizim doğrumuz odur. İşte biz buna kader motifi deriz...

İnsanlık demek; Sevmek, sevilmek, güvenmek, doğruyu yanlış bilerek, adaletli olmak, merhametli, şefkatli, yardımsever, dürüst, hoşgörülü olmak demektir. Ben insanlık kelimesinin içerisinde bulunan bu sözcüklere dayanarak günümüzde insanlığın kaldığını düşünmüyorum. Yukarıda da söylediğim gibi, çocukluktan çıktığımızda emellerimiz kötü yönde değişiyor. İçimizde bazı kişiler var ki insan kelimesini bile hak etmiyor. Bir kişi başka birini kolaylıkla dövabiliyor, öldürebiliyor. Sadece fiziksel şiddet de değil psikolojik şiddet de var tabii. Ne yazık ki verebileceğim birçok örnek bulunmakta... Bu örneklerle ve daha nicelerine dayanarak insanlık hala yaşıyor demek ne kadar doğru olur bilemiyorum. Buna insanlık yaşarken ölüyor denir!

Bizler "insan" olamadığımız sürece sonsuza dek ölmeye mahkumuz. Ne demiş Oğuz Atay "Sevgili insanlık! Bir çocuk masumiyetiyle bir kere daha "Elma!" diyoruz. Ne olur çık artık!"

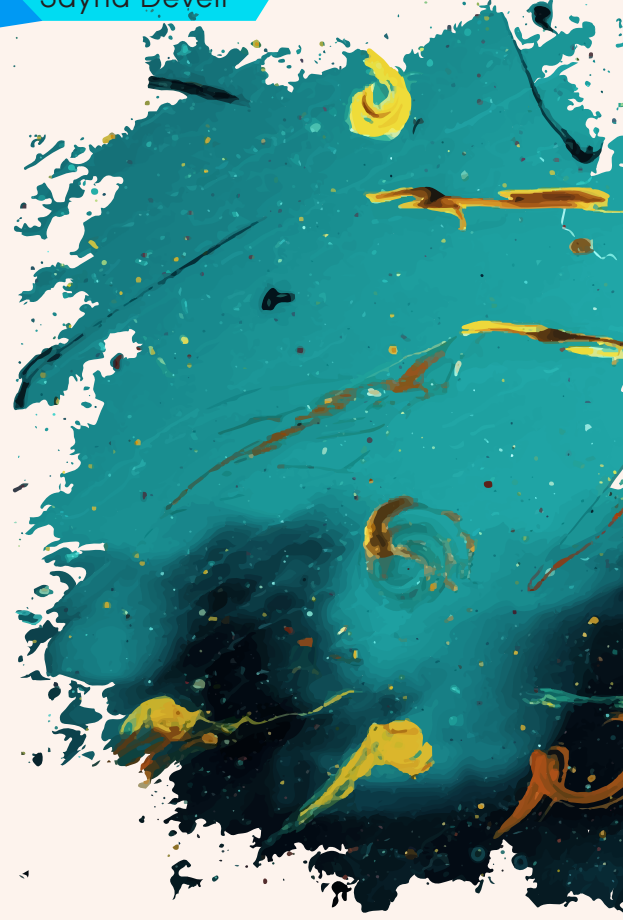
Egoizm Realiteye Manidir

Sayha Develi

Sana hissettiğim duyguların kokuları hatalarımdan geliyor
Karşı konulmaz bir eylem olarak da gözyaşı,
Artık haberdar içe doğru aktığından

Düşünüyorum çoğu zaman-
İçimden geçen trenlerin birine atlayıp,
Başımı da alıp gitsem bir yerlere
Örneğin bir Pazar günü uyansam,
Ellerinde hijyenik
Arap sabunu leğen ve kese

Şimdi daldıkça maziye
Ağır egzotizm ve reklam içerir
Düş kurmak realiteye fevkalade manidir...

Sena Yücecan

Peri Masalı

bi' serin akşam, o liman
sonsuzluğuna ikna olduğu zaman
"nihayet" dedi, mutlu olabilirdi
"peri masalı değilmiş, ıstırap kader değilmiş"

varlığının her zerresinde hissettiği elem
kayboldu, çaresiz ifadesiyle
sonu olmayan kasvetli
matem vedalaştı, biçare görkemiyle

söyledi aynı türküyü,
dolduran, kulakları tiz sesiyle
rüzgar yalayıp geçerken tenini
göğe baktı ve dedi
"toz olsa da varlığım
bugünü hep anacağım"

Erdem Topsakal ile

RÖPORTAJ

Röportaj: Zeynep Sude Alataş,
Seleme Kayabaşı

1. Hoşgeldiniz, sizi tanımayan okurlarımız için, kısaca kendinizden bahsedebilir misiniz?

Ben 1989 yılında doğdum. Lisede müziğe başladım. Üniversitede de endüstriyel tasarım eğitimi aldım. Hayatta ne yapacağım ile ilgili kararım üniversitede şekillendi biraz. Hem müzisyen olup hem de tasarımla, yaratıcılıkla ve yazarlıkla ilgili şeyler yapmak istiyordum. Okurken, üniversitede şarkılar yazmaya başlamıştım zaten. Diplomamla müzik aletimi aynı anda elime alıp İstanbul'a geldim. Dedim ki, diploma biraz beklesin müzikten gideyim. Bir albüm daha yapalım, konserler verelim; hayat karşımıza neler çıkarır bakarız dedik. Sonra dönem dönem sadece müzisyen oldum, dönem dönem hem tasarımcı hem müzisyen oldum, bazen de hem müzisyen hem yazar oldum. Bu süreçte reklam ajanslarına girip reklam yazarlığı kariyerimi de sürdürdüm. Şu anda 31 yaşındayım ve hem reklam yazarlığı yapmaya devam ediyorum hem de Yok Öyle Kararlı Şeyler'de yeni albüm hazırlığındayız. Hatta bir ay sonra çıkacak. Bu salı günü de klip çekimimiz var, devam ediyor. Bir yandan da Gain platformunda "Teleskobuma Takılanlar" adındaki kendi içeriğimi hazırlıyorum. O da şimdi başka bir şeye evrilecek, devam ediyor. Yani akış halindeyiz.

2. Sizi YÖKŞ grubunun vokali, tasarımcı ve reklamcı, yani çok yönlü biri olarak tanıyoruz. Fakat siz kendinizin nasıl tanınmasını isterdiniz?

Çok yönsüz olarak tanınmak isterdim. Tek yönlü olmayı çok isterdim gerçekten. Orada uzman olmak, hayatta bir şeyi seçip -mesela masa tenisi- onun uzmanı olmak, olimpiyat oyuncusu olmak isterdim herhalde. Ama öyle bir şey olamadı. Her şeyden biraz yapmaya çok hevesim var benim çocukluktan beri. Duramıyorum yani. Yemek yaparken bile diğer elimle gazete okuyorum veya başka bir şey yapıyorum. İki elim varsa onu hakkı ile kullanmaya çalışıyorum. Kendimi nasıl tanıtırım: Evet çok yönlü ve içinde fikir bazlı bir şeyler yaratmaya meyilli, üretmeye meyilli işler yapan bir adam olarak tanıtabilirim. Hafif romantik, hafif muzip ama çalışkan, hayatı seven, eşini seven bir insanım.

3. Erdem Bey, baktığımızda Yok Öyle Kararlı Şeyler için yıllar içinde çizgisini bozmayan ve köklü bir alternatif rock grubu olduğunu söyleyebiliriz. Farklı türe yönelen çok fazla grup var özellikle 'pop'. Peki siz alternatif rock gruplarındaki bu değişimi nasıl buluyorsunuz, YÖKŞ grubunun da gelecek planları nedir ve bir değişim olacak mıdır?

Tabii değişmek müziğin de insanın da doğasının da var. Zaten aynı kalmak, aynı şeyi sürekli yapmak çok sıkıcı bence. O yüzden anlayabiliyorum o değişim psikolojisini diğer gruplarda da. Hangi yöne doğru değişecekleri kendi kararları. Pop yapan biri rap veya rap yapan biri türk sanat müziği yapabilir. Her şey olabilir, iyi hissediyorsa yapsın. Bizdeki değişim ise şu oldu: Biz çok özgün başladık yani nevi şahsına münhasırdı bizim başlangıç, çok iddiasızdık. Beş kişi dinlese "İyi ne güzel beş kişi." diyorduk. O iddiasızlığın baya bir faydasını gördük. Sonra çok yayılınca, milyonlarca dinlemeye ulaşınca ve bundan para da kazanmaya başlayınca bu sefer şirketler, sponsorlar girdi işin içine ve ciddileşti. Sonra biz de acaba genele mi oynasak diye düşündük bekleyen albümde, şarkı sözü kısmında. Çok sevdiğim ve içten bulduğum şarkılar var.

Örneğin 'Yolların Sonundayım' veya 'Kalabalıklar' falan çok dürüst şarkılar. Bazı şarkı sözleri, bence severler diye düşünüp yazdığım sözlerdi. Sonradan pişman oldum. Şu anda yeni yaptığımız şarkılar; yine eski YÖKŞ gibi tamamen istediğimiz, gerçekten düşündüğümüz, biraz daha muhalif, dinamik ve britrock diyebileceğimiz öğeler taşıyan güçlü müzikler olacak. Mart ayında çıkacak. Uzun bir aradan sonra biz de heyecanlıyız tabii, dinleyicilerimize yeni bir şeyler sunacağız. Kadromuzda değişiklik oldu ister istemez, hem pandemiden hem hayat şartlarından dolayı. Eski gruptan bir tek klavyeci Çağrı ve ben varız şu anda. Davul, bas ve gitarda yeni arkadaşlarımız var.

Yeni bir grup, yeni bir ekip olmanın da kimyası ve enerjisi iyi hissettirdi açıkçası. Onların da yetenekleri sayesinde bence çok daha güçlü bir YÖKŞ bekliyor dinleyenleri.

4. Son zamanlarda GAIN Medya’da yeni bir program yapmaya başladınız. Bu galiba sizin ilk kişisel projeniz. Genel olarak “Teleskobuma Takılanlar” nasıl başladı ve bu projenize karşı geri dönütler nasıldı? Bunu merak ediyoruz.

Evet. Yani benim ilk defa tek başıma yaptığım bir şey, şimdiye kadar hep ekip çalışmasıyla bir şeyler ürettim ben. YÖKŞ’te de, üniversitede de, iş hayatında da, falan. Ama teleskobuma takılanlar; çekimiyle, kurgusuyla, seslendirmesiyle, metin yazarlığıyla falan tamamen benim yaptığım bir işti. Zaten küçük de bir şey, prodüksiyonu var yani. Bir teleskobum var ona telefonumu bağlıyorum, başlıyorum kaydetmeye. Bir oraya doğrultuyorum, bir buraya doğrultuyorum. Pandemi döneminde aldım ben bu teleskobu, evlere kapandık madem böyle gezelim diyerek. Teleskopla böyle Kadıköy’e, Üsküdar’a, Eminönü’ne bakıp çeşitli gözlemler yapıyordum. Aslında teleskop nedir? Uzay gözlemleri, gökyüzü gözlemciliği için icat edilmiş bir şeydir ama ben bunu biraz gökyüzündeki yıldızlardansa şehirdeki yıldızlara çevirdim merceğimi ve onlardan çok acayip hikayeler doğduğunu fark ettim. Bizim eski davulcumuz Boğaç sağ olsun GAIN’e önermiş beni, “Erdem böyle bir şey yapıyor, belki ilginizi çeker.” diye. Bana ulaştılar “Bize bir demo hazırlar mısınız? Nasıl görüneceğine bakalım. En az 2-3 dakikalık bölümler olsun. Seslendir sen bunu.” şeklinde onlar da biraz yönlendirdi. Onlar hem Reels’de yaptığım şeyi istediler içerik olarak hem teleskobu ama ben çalıştığım için bir yandan ikisinin mümkün olmadığını söyledim. Teleskobu yapabileceğimi söyledim öncelik olarak, başladım ve 7 bölümlük bir anlaşma yaptık onlarla. Son bölümü bu hafta pazar yayınlanacak. Çok güzel bir yolculuktu, aşırı keyif aldım. Çok yordu beni hem iş hem müzik hem bu içerik üretimi ama şu an geldiğim yerden çok memnunum. Sonsuza kadar insanlığın izlemesi için programlar kısmında duracak 7 bölümlük bir içeriğim var.

5. Son dönemlerde albüm satışlarından ziyade konserlerin maddi anlamda daha çok gelir getirdiği su götürmez bir gerçek. Yaşanan pandemiyle birlikte konserler de sekteye uğradı. Bu durum sizi nasıl etkiledi?

Müzisyenlerin çoğu -eğer besteci ya da aranjör değilse- sadece konserle geçiniyor. Bu nedenle müzisyenleri ve müzik emekçilerini pandemi çok etkiledi. Sadece bu işi yapan eşim dostum büyük sıkıntılar çekiyor. En temel ihtiyaçlarını karşılayamayacak düzeydeler şu an. Devletimiz de çok geç kaldı. Gönül isterdi ki çok daha erken davranıp en

azından temel yaşam standartlarını karşılayabilecek bir şeyler verebilseydi sanatçılara. Ordan da bir destek göremeyince müzisyenler evlerine kapandılar. Ben bu açıdan şanslıydım. Çünkü çok evvelden beri hem mesleğimi hem de müziği bir arada sürdürmeye çalışıyorum. Bu beni bazen yorardı. Mesela müziğin iyi gittiği zamanlarda arkadaşlarımı kışkırdırdım. Onlar kulise çok erken giderlerdi, takılmaya başlardı. Ben geç kalırdım. Keşke sadece müzisyen olsam derdim. Ama şimdi iş tam tersine döndü. İyi ki bir mesleğim varmış dedim. Ama empati yapıyorum ve tabiki de sarsıcı ve kötü etkiledi diyebilirim cevap olarak.

6. ‘Şarkı Sergisi’ ve ‘Ah Lunapark’ projeleriyle farklı sanat dallarıyla bir etkileşim gerçekleştirdiniz. Örneğin biz sizin şarkınız sayesinde Bahadır Cüneyt Yalçın’ın eserleriyle tanıştık. Peki bu iki proje nasıl ortaya çıktı?

Şarkı Sergisi, üniversitedeyken akımda olan bir konsept idi. Ben o zamanlar çizim odaklı bir eğitim alıyordum. Bir yandan şarkı da yazdığım için şarkı çizmeyi bu derslerde yapardım. Kafamda bir şarkı var sözlerde tıkanıyorum, onun dünyasını çizirdim. Örneğin ilk “Armut” şarkısını çizmişim. Sokağı çizdim, çocuğu çizdim, eline salça eklemek çizdim, gördüm ki şarkının aslında bir dünyası var. Kafama attım bu fikri, yıllarca içimde durdu bu fikir benim. Daha sonra 2014’te ikinci albümümüz çıkınca bir lansman yapmamız gerekti, lansmanda genelde arkadaşlarını ve basını davet edersin ve konser gibi yeni albümünü çalarsın. Bu tarz lansmanlarda benim sevmediğim şey şudur; ilk kez dinliyorsundur o şarkıları, eşlik de edemezsin. Öyle klasik bir lansman yapmayalım dedik ve “Şarkı Sergisi” yapmaya karar verdik. İki disiplinin bir araya getirilmesiydi bizim için. Çeşitli tasarımcılara ulaştım. Bütçemizin de olmadığını belirterek fikrimi paylaştım, satıştan elde edeceğimiz geliri onların alabileceğini söyledim. Aramızda böyle bir anlaşma yaptık. 17 sanatçıyla Karaköy’de sergimizi açtık. 4 gün açık kaldı. 4 gün içinde binlerce insan geldi. Çok güzel bir etkileşim yakaladık. 2017 yılında ikinci sergimizi “Bekleyen” albümümüzde yaptık. Sonny’nin sponsorluğunda Zorlu bize kapılarını açtı. 10 şarkımız olduğu için bu sefer 10 farklı sanatçıyla çalıştık. Sergimiz 3 ay kaldı ve daha fazla insana ulaştı. Çok güzel bir projeydi.

Bahadır abiyi ise “Afili Filintalar”da keşfetmişim. İçinde birçok yazarın olduğu edebi bir sayfa vardı. Ordan bir şiirini bir şarkımda kullanmak için mail atmıştım. Sağolsun o da olumlu karşılık verdi. Domates şarkısının sonunda onun “Hobby” şiirini kullanmıştım. Oradan bir ilişki yakaladık, 2 yıl sonrasında “Erdemcim böyle bir kitap yazıyoruz, bu kitabın müziğini sen yap çok isterim” dedi. Bana kitabın taslağını yolladı. Ben de bir gece de kitabı

okudum. Ertesi gün de şarkıyı yazdım. Çok hızlı oldu. O zaman da çok yoğunum sabahlayarak çalışıyorum. Bir şeyler üretme isteği güzel insanlarla buluşturuyor, farklı kapılar açıyor. Bence bunlar düzenli olarak bir şeyler üretmenin faydaları.

7. Instagramda yaptığınız içerikler şu anda bir işe dönüşmüş durumda. Özellikle reels videoları. Biz bunun başlangıcını biliyoruz fakat bilmeyen okurlarımız için anlatabilir misiniz?

Yeni bir özellik zaten Instagram'daki bu reels özelliği, Ağustos ayında çıktı. O zamana kadar hayatım boyunca ben de hep dikey video çekmişim. Normalde videolar yatay çekilecek formattayken ben nedense dikey formatta örneğin Kevser'i çekmişim yıllarca ya da dolaşırken bir şey gördüğümde falan. Böyle bir özellik gelince de dikey formatta bunu kullanma imkanı sunulunca ki en önemli ve en güzel kısmı bir de müzikle, telif sıkıntısı yaşamadan istediğin herkesin müziğini kullanabiliyor olmak bence. Öyle de olunca "Aha bu tam benlik, deneyeyim" dedim. Birkaç deneme yaptım ve baktım güzel, insanlara ulaşıyor, beğeni de alıyor. Sonra biraz daha ciddiye alarak yapmaya başladım. Daha iyi müzikler seçip kurguları ona göre oturtmaya çok özen gösterdim. Premier Pro öğrendim, sırf bunu daha iyi yapabilmek için. Telefonuma Premier Rush indirdim, tavsiye ederim kurguya ilginiz varsa. Çünkü Instagram'ın içinde yapmak çok zor, biraz uğraştırıyor yani. Sonra 'We Are The Walkers' adlı sayfa benimle iletişime geçti. Tabii o da bazı açılardan çok sınırlı, örneğin; içki, marka, çocuk ve ibadethane gibi şeylerin video içeriklerinde kullanılması yasak, yasalar gereği. Ben de severim böyle kuralları, bence yaratıcılığı dizginliyor. "Tamam ya, bunların olmadığı şeyleri yapabilirim." dedim. Anlaştık ve hem kendim hem de onlar için bu işi yapmaya başlamış oldum. O da son bulacak yakında ama başka teklifler de geliyor tabii markalardan. Değerlendiriyorum teklifleri.

8. Genel olarak sanata yönelmeniz müzik aracılığıyla mı oldu? Eğer öyleyse ilk çaldığınız müzik aleti nedir?

Sanata yönelmem resimle oldu aslında. Sanatçı olmak

çok büyük bir lütuf bence, ben hala kendimi sanatçı olarak görmüyorum. Ama sanatçı olmak için çalışıyorum. Sanata olan ilgim çocukluktan beri hep vardı. Çocukken bol bol resim çizerdim, yarışmalara katılırdım. İlkokulda ve ortaokulda derecelerim vardı. Bulduğum sınıflarda en iyi resim çizen bendim. Sevdiğim kızların defterlerine onların sevdiği çizgi film karakterlerini çizerdim. Ya da derbeder aşık erkek arkadaşlarımla hoşlandığı kızların portrelerini çizerdim. Onlara kontör karşılığı satardım. Aslında spora da ilgim var, sporcuymdum da. Sporcu bir anne babanın oğluyum ben. Futbol, basketbol, voleybol spor dallarında iyi bir oyuncuydum. Ama müzikle tanışmam lisede oldu. Lise hazırlıkta ilk gitarımı babam aldı. O gitarla klasik eserler çalmayı öğrendim. Çok iyi bir gitarda değildi. Sonra hemen 2005-2006 dönemin rock akımına kapılıp Athena, Duman, Şebnem Ferah gibi şarkıcıların şarkılarını yalayıp yuttum. O zamanlar çok kolay değildi internette akorları bulabilmek, tamamen dinleyerek öğreniyordum. Gitarı elime alıp dinleye dinleye saatlerce tek başıma uğraşıyordum. Daha sonra kendimi keşfetmem çok uzun sürmedi. Acaba kendim yazsam nasıl olur diye merak etmeye başladım ve bu merakla başladı. İlk yazdığım şarkı çok kötü oldu, daha sonra yazdım yine kötü oldu derken aralarından daha az kötüyü buldum. Daha sonra iyi bir şeyler çıkmaya başladı. Daha sonra sevdiğim, gerçekten iyi olduğunu düşündüğüm birkaç parça daha yazdım derken ilerledi. Önce "Gelişi Güzeldi" grubun adı daha sonra "Yok Öyle Kararlı Şeyler" oldu.

9. Son olarak müzik, tasarım veya reklam alanında çalışmalar yapmak isteyen gençlere tavsiyeleriniz var mıdır?

Hiç de sevmem aslında böyle bir şeyler önermeyi, aslında herkes kendi keşfetmeli. Çünkü bende çalışan bir şey başkasında işe yaramayabilir. Kendi deneyimlerimden yola çıkacak olursam merak, heves ve empati çok önemli. Ya da iki şey söyleyeyim: Merak ve empati. Merak sizi geliştiriyor, sürekli heyecanda tutuyor ve sıkılmıyorsunuz. Sonuç kötü bile olsa iyisini merak ediyorsunuz ve devam etmenizi sağlıyor. Empati de şunu sağlıyor; sonuçta yaptığın reklam, tasarım, şarkı da olsa bir kullanıcısı vardır. Dolayısıyla empati de şurada devreye giriyor, o kişiyi anlamamızı ve tahlil etmemizi sağlıyor. Yani bu o kişiye hitap eder mi, ona yansır mı veya onun hayatında bir yere dokunur mu? Sırf kendi hoşuna gidiyor diye reklam yazamazsın veya çok güzel oldu diye şarkı yazarsan eğer eyvallah da yayılmaz, insanlara dokunmaz ve çok kişisel kalır. Bu kişiselliğin sınırlarını aşmak için empati, devamlı kendini geliştirmek için de merak gerekiyor. Bu iki kalıbın dışında çok bir şey söyleyemeyeceğim.

Latihan Bozdemir

Gündüz Kaplı Gece

Mehtap vurur havuzun
En gizemli yerinden.
Göremiyorum susun,
Kokular diken diken!

Buza dönen bir yanış
Kurulanın ıslanış
Birdenbire uyanış,
Gündüz kaplı geceden.

Misafir

Cem Ateş Yıldırım

Hasretlikler birikmiş!
Bulut bulut, topak topak...
Hikayesiydi bu mülteci kuşların
Divitle göğe yazılı.

Bir köle pazarına,
Yeni gelen bahar gibiydi;
Dudaklarda bu azılı,
Sıcak soluklar.

Dilimdeki yara
İzidi kavuşmaların.
Dağıtmıştı geceyi
Sen gelmişsin gibi!

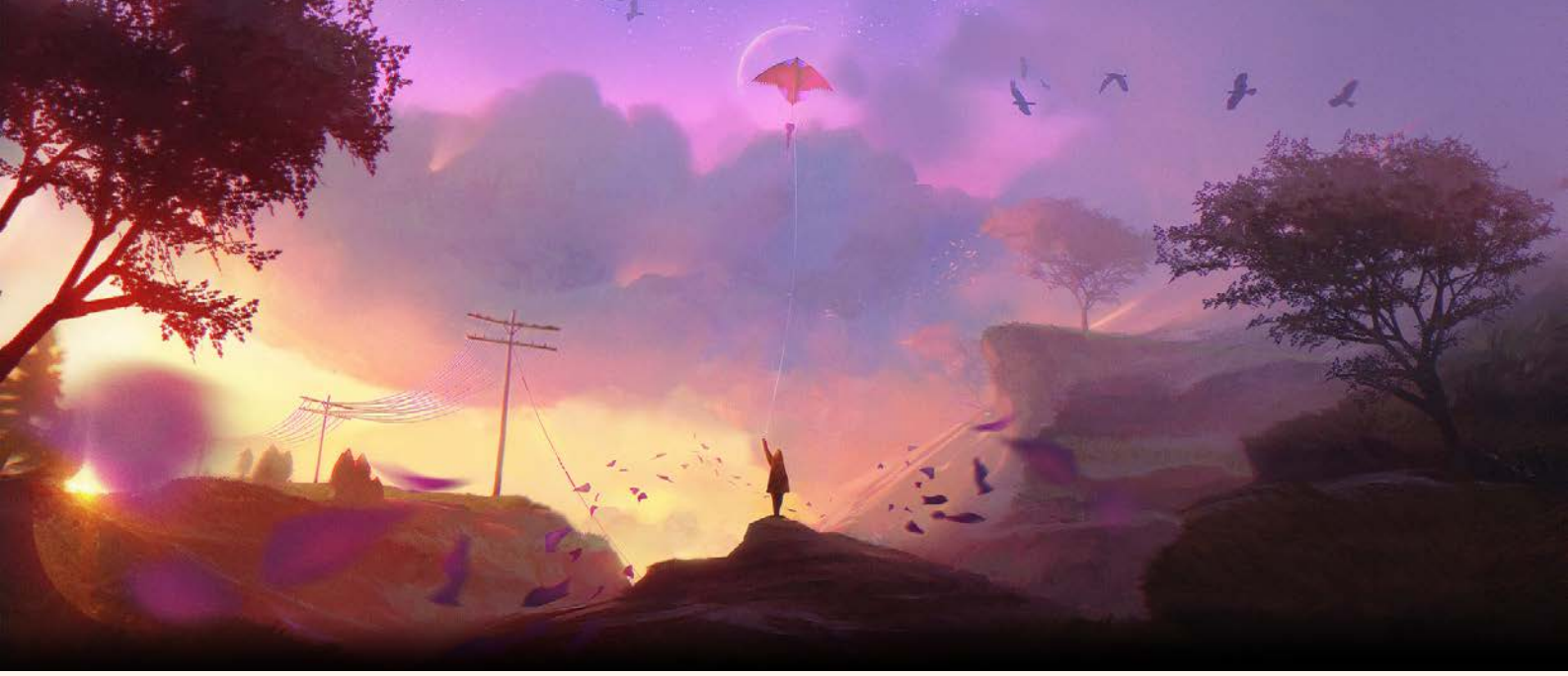
Öpsem bir kere,
Bir ülke yıkılacaktı!
Can verdim elinde,
En tanıdık düşmanların.

Hasretlikler birikmiş!
Bulutta, toprakta...
Atmıştı; gül, dalından
Yedi canlı gökkuşağını.

Karanlığı kalmıştı
Bitmeyen kışların,
Taşeron ihtilallerin
ve sebepsiz gitmelerin...

Şiirhane

Gürültü

Sevinç Beysun Sağar

İstediğim şeyler var. Hayallerimde sahip olduğum. Beni duyabilir misin? Hayaller, ucuz değil sanılanın aksine. Zamanımı, algıyı, ruhumu koyuyorum ortaya. Kimseye açık verecek bir ortam değil belki ama yine de savunmasızım sonuna kadar. Ne istiyorsam alıyorum, en ince zaaf larım, en büyük korkularım, bastırılmış duygularım, dile getiremediğim düşüncelerim tüm açıklığıyla orada, o hayatta. Kurguladığım o anda. Beni duyabilir misin?

Kendimi kaybediyorum. Belki de bırakmalıyım tıpkı bir ağdan aşağı sallanan örümceğin uçuşu gibi. Ne sabit, ne tamamen kontrollü. Tam kararında. Belki rüzgar çıkar da ağda savrulurum, çarparım; ruhum kan revan bedenim ziyan. Bırakırım, düşünmem, plan yapmam, oyun kurmam. En denilenlerin duvarlarının bin kat arkasına hapsettikleri şeyleri hissedip de tiksinemem. Görmem belki, bakmam. İsterim, olmayınca bırakırım. Bırakmak istemem, sarılırım. Çok konuşurlar boş konuşurlar hep konuşurlar emin konuşurlar takılmam, acır geçerim. Şaka der geçiştirirler, çok bilirlere, umursanacak bir şey yoktur, ciddiye almaz, değer verdiğini sanar lakin vermez, veremez ve fakat değer görmek ister. İlişmeseler, dursalar, yaşıyor gitseler.

Beni duyabiliyor musun? Fısıldıyorum.

Ayakta durmaya çalışırken sanki görevinmiş gibi bana destek olup "Bıraksam düşer." mi diyeceksin? "Ayakta durmak istiyorsun, sonuna kadar bunu sana hatırlatacağım ve ne zaman

istersen o zaman istediğin kadar olacağım." mı diyorsun? Diyor musun? Duyuyor musun?

Bazen çok fazla şey deniyor, bazıları çok derinlerde duyuluyor.

Bazen kimse farkında olmuyor, kim öldürdü kim gömüldü? Olması gereken bir şeyler var, olması gerekenler olmaması gerekenleri olur kılıyor. Bu normal değil. Ben "bununla" değilim. Ruhum ayrı yolum ayrı. Oynuyorum, sadece bakıyorsunuz; güya görüyor herkes. Oynuyorum, kendime selam verip alkışlıyorum, alkışlıyorsunuz. Oynuyorum, zevk alıyorum ama artık seyircim midemi bulandırıyor. Ben büyük değilim, küçük olduğum yeri zamanı biliyorum, ama siz küçülüyorsunuz. Olması gerekenin bu olduğuna inanıp, daha da dibe indikçe tebrikler yağıdırıyorsunuz. Kinaye ile tatlı tatlı uyardığınızı düşünüp, ruhu yorarak üzmeyi ders olarak nitelendiriyorsunuz. Öğretmen değilsiniz, her öğretmen dahi öğretmen değilken hem de hiç değilsiniz. "En kötü söylentilerin ortalığa yayılmasına mümkün olduğunca çalışılıyordu."

-İyiysen iyi, kötüysen kötü.

Kim iyi kim kötü, ne iyi ne kötü, iyi ne kötü ne? Kendine yeteceksin, kendini seveceksin, kendinle konuşacaksın, kendini duyacaksın, kendini anlayacaksın, kendini çözeceksin, kendini yaşayacaksın. Yoksa çekiştirilip durursun, malum; yalnızken bile çöksün.

Şekil

Yakup Diker

Bir resmim var bende saklı
Bir resmim ve içinde dünya.
Beni güneşten parça yapamadı annem
Çok parçam oldu, sadece soğuk
Sadece uzun bir telaş,
Olabildiğince kırılğan.

- Gitmek bazen döngüdür
Resmimde insanlar taşıyorum.

Bakır demliklerinizde çaylar demliyorsunuz
Sözler aranızdan hiç ayrılmayan vadi
Çocuklar büyütüyorsunuz bir de çiçekler
Renklerin hep beyaz
Hep bir miktar beyazda konaklıyorsunuz.

- Sevmek bazen arınmaktır
Elma yurtlarından geçiyorum.

Beni bir resim edemeyişiniz var
Beni bir ses haykıran cinsten.
Ne çok şehir ettiniz yaşarken
İçinizde kalabalık duruyorum.
Aslım bu olmalı, hikayem hazin
Bir dış olmak özgür olmaktadır
Ölmüş kuşlar kalbinde.

- Yaşamak yorulmaktır
Var olmak çetin sancı.

Arkadaşım Tilki

Seleme Kayabaşı

Sayın okur, okumuş olduğunuz bu film yorumunu beklediğinizin aksine filmin sinematik değerini anlatmak için değil ana fikrin etkileyciliği ve hayati değeri için yazma gereği duydum. Filmimiz doğayla iç içe çok güzel bir evde yaşayan çok güzel bir kız çocuğunun orman gezileriyle başlıyor. Her fırsatında soluğu ormanda alan bu tatlı kızımız özgürce gezer ve keşifler yaparken gördüğü bir tilkinin güzelliğinden büyüleniyor. Artık kızımız evden tilkiyi görmek için çıkıyor, kitapları tilkiyle ilgili daha çok şey öğrenebilmek için okuyor. Kendi içinde sahiplendiği ve arkadaş gördüğü tilkisi aklından hiç çıkmıyor. Kar demeden kış demeden o kadar büyük çabalarla tilkisinin peşine düşüyor ki bu küçük kızın çabalarına hayran kalıyorsunuz. Tilki kızı gördüğü ilk zamanlarda ondan kaçıyor. Tatlı kızımız pes etmiyor ve tilkisinin de onunla bağ kurmasını sağlamak, onunla arkadaş olmak için elinden geleni yapıyor. Yollara yemekler bırakıyor, onu kurtlardan kurtarıyor, yuvasının başından ayrılmıyor ve daha neler neler... Gel zaman git zaman kızımızın uğraşları sonuç veriyor ve tilki de alışıyor bu duruma. Bir de bakıyoruz alışılmışın dışında bir arkadaşlık başlıyor tilki ve kızımız arasında. Bu tatlı arkadaşlık devam ederken kızımız elinde olanla yetinmiyor. "Keşke canı istediğinde gitmese, keşke bana daha çok itaat etse" diyor ve çok sevdiği tilkisini daha çok kendisine bağlamak istiyor. Tilkisinin duygularını dikkate almadan gerçekten de çabalıyor bunun için. Tasma takmaya çalışıyor başta. Tilkisinin buna karşı çıkması ve kendini kurtarması hem şaşırtıyor kızımızı hem de sinirlendiriyor. İstedikini elde etmek başlıca hedefi oluyor o andan itibaren. Ve en yapmaması gerekeni de yapıyor filmin sonuna doğru: Tilkisini evine alıyor ve ona hiç çıkış yolu bırakmıyor. Filmin hazin sonunu isterseniz ben anlatmayayım size. Burada asıl istediğim filmin merkezindeki konuya mercek tutmak zaten. Beni asıl etkileyen filmin ne

mekanları ne sinematografisiydi. Beni etkileyen, hayatımızda belki sık sık ihlal ettiğimiz bazı duygusal gerçekleri çarpıcı şekilde örneklendirmeydi. Şimdi de ben o çok değerli konuyu sizlerle paylaşmak ve üzerine konuşmak isterim. "Sevmek ve sahip olmak aynı şey değildir ve olmamalıdır". Bu ikisi birbirine karıştırıldığında karşımızdaki kişiye ne kadar büyük zararlar verebileceğimizi hatırlatıyor film bize. Kızımız da uzun süre uğraş vererek bağ kurduğu tilkisine o tasmayı takmak istediği anda arkadaşlığını zaten çıkmaza sokmuştu. Onu tamamen kendisinin yapmak istemesi ise arkadaşlığı değil direkt olarak arkadaşını kaybetmesine sebep oldu. Bu "Sahip olma kavramını sadece filmdeki gibi anlamlandırmamalıyız. Etrafımızdaki insanların sınırlarına saygı duymamak, düşüncelerini özümsemek bir yana herkesin düşüncesini bizimkiyle aynı yapmak istemek de birer sahip olma isteği diyemez miyiz? Başkalarının kendi çizgilerini ne derece ihlal ediyoruz bunu biraz düşünmek gerekir. Bölümü bir Halil Cibran'ın Ermis kitabından bir alıntıyla bitirmek istiyorum. O bu satırları evlilik üzerine yazmış olabilir fakat bence bu değerler her türlü bireyler ilişkisine uyarlanmalı. Sağlıcakla kalın! Birbirinizi sevin, ama sevginin üzerine bağlayıcı anlaşmalar koymayın, Bırakın yüreklerinizin sahilleri arasında gelgit çalkalanan bir deniz olsun Sevgi Birbirinizin kadehini doldurun ama aynı kadehe eğilip içmeyin, Ekmeğinizi bölüşün, ama aynı lokmayı dişlemeyin, Şarkı söyleyin, dans edin, eğlenin birlikte, ama birbirinizin yalnız olmasına izin verin, Nasıl lavtadan dağılan müzik aynıysa, nağmeleri çıkaran teller ayrı olsa da, Gönlünüzü verin ama saklamak adına değil, Çünkü ancak Hayat'ın elleridir yüreklerinizi himayesine alacak olan, Yan yana olun, ama fazla sokulmadan, Çünkü tapınağı taşıyan sütunlar da ayrıdır, Çünkü bir selvi ile bir meşe, yetişmez birbirinin gölgesinde...

Kavuşmamız Gereken Konular

Süveyda Güleç

Her vazgeçiş seni andırır bana
Sakin bir rıhtımda
Ayakları yere basan sorularla
Kalakalacaktı içimdeki nefes,
Zamanın durduğunu farkedene biri çıkmasa
Çoğalan denizde
Yükünü taşımaya eğilmiş
Bir çift göz belirir sonra
Her vazgeçiş seni andırır bana

Soğuktan mıdır uzaktan mı bilinmez
Dünyanın yarısını kaplayan bir örtü
Hatırlıyorum
Tanıştığımız o gece
Gökte yıldızlı bir şölen,
Şiir içinde şiir vardı

Ve kavuşmamız gereken konular
Hem her yaklaşan senin sesini getirmiyor bana

Başlamaktan korkanlarla yola çıkılmaz
Yer yer tepelerden geçilip
Gün ağarana dek
Koşmak gerekirdi
Bilirdik
Sen ve ben varız malum zamanda
Yağmurlar düşerdi kış geceleri camdan
Paldır küldür biz düşerdik aşktan
Eski yeni demeden
Kokusunda kaybolmuş bir karanfilin
Yaprakları arasında sakladım sayfalarımı
Turuncuya çaldık gökyüzünü
Her sabah gözümü açtığım gün seni getirsin bana

Japon Çizgi Filmleri Nam-ı Diğer Animeler

Bilal Uygur

Anime izleyenlerin belki de birçok kez duyduğu bir cümle vardır. “Bu yaşına gel-din hala çizgi film mi izliyorsun!?”. Bunun nedeni ise Anime yani Japon çizgi filmleri izliyor olmaları. Evet Animelerin çizgi film olduğu bir gerçek. Kelime anlamı olarak da animasyon manasına gelmektedir. Fakat Animeleri diğer çizgi filmlerden ayıran farklılıklar mevcuttur. Bu farklılıklar aslında her türlü sanatın özünde vardır.

Bu farklılıkların en başında animelerin sadece belli bir yaş kitlesine hitap etmemesi gelir. Animeler tıpkı filmlerde olduğu gibi farklı kategorilere sahiptir; Gizem, Aksiyon, Macera, Romantizm, Korku veya aklınıza gelebilecek her hangi bir tür. Tahmin edebileceğiniz üzere bazı kategoriler belli bir yaş sınırı altındakilerin izlemesi için uygun olmayabilir. Bu sebeple sadece çizgi film şeklinde tanımlanmayıp tamamen ayrı bir başlık altında Anime olarak adlandırılmaktadır.

Animelerin dünyaca ünlü olmasında büyük pay sahibi olan Kaptan Tsubasa, Pokemon ve Beyblade gibi animeler daha çok ço-

cuklara hitap etse de izleyici kitlesinin oldukça geniş bir yelpazeye sahip olduğunu söylesek yanlış olmaz. Tabii her animenin muhteşem olmadığı gerçeğini de göz ardı etmemek lazım.

Animelerin Japon kültürünü başarılı bir şekilde yansıtabilmeleri ise bu kadar izleyiciye sahip olmasının bir diğer nedenidir. Herhangi bir animeyi izlerken Japon kültürüne dair birçok ayrıntı görmek mümkündür.

Bu ayrıntılardan bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz;

1-Saygı ve Görgü Kuralları: Bunu izlediğiniz herhangi bir animede görmeniz işten bile değil. İnsanların nezaketi, yardıma her zaman hazır olmaları, disiplinli bir şekilde sorumluluklarını yerine getirmeleri ve durumun değişkenliğine göre farklı teşekkür ve özür ifadeleri kullanmaları en basit örneklerdendir.

2-Yemekler: Uzak Doğu kültürüne ait yemek kültürü ve yemek türleri görülebilir. Ramen, Yakitori, Miso Çorbası bunlardan sadece birkaçı.

3-Festivaller ve Geleneksel Kıyafetler: Yılın farklı zamanlarında düzenlenen festivallerle birlikte bu festivallerde giydikleri kıyafetleri ve neler yapıldığına dair ayrıntılı şekilde göz atma imkanı bulunabilir. "Natsu Matsuri" denilen Yaz Festivali en meşhur festivallerden birisidir. Bu festivallerde en çok tercih edilen kıyafet ise Kimono veya Yukata'dır.

Burada Japonca dilinden de bahsedilebilir . Japonca, Türkçe ile aynı dil ailesinde bulunması sebebiyle iki dil arasında dil bilgisi bakımından birçok benzerlik görülebilir. Japonca 'ya meraklı olanlar için bu iyi haberdir. Ama bir de kötü haberim var. Japonca'da 3 farklı alfabe bulunmaktadır ve üç alfabe de günlük hayatta kullanıldığından dolayı hepsini öğrenmek gerekiyor.

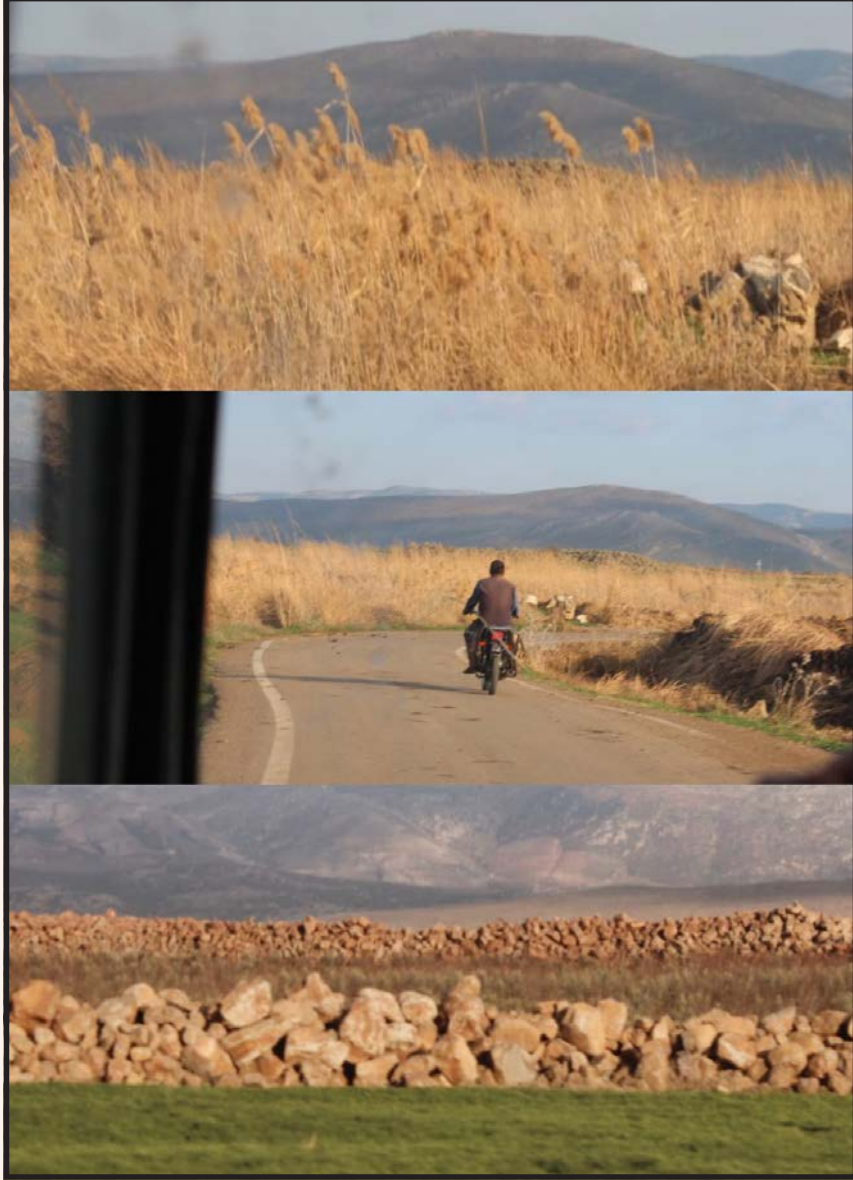
Fakat animeler dil öğrenimi için harika bir fırsat. Aynı zamanda kullanılan dilin düzgün ve anlaşılır olması nedeniyle anime izlerken aynı zamanda Japonca geliştirebilirsiniz. Tabii bunun için ekstra çaba sarf etmek ve fazladan zaman ayırmak da cabası. Tüm bunlara rağmen idealleri olan bir insan için bu zorluklar vız gelir tırıs gider.

Yukarıda bahsettiğimiz sebeplerden dolayı animeler, klasik çizgi filmlerden tamamen farklı bir çizgide ilerleyerek kendi dünyasını oluşturmuş durumdadır. Tabii bu dünyanın içine dalıp dalmamak tamamen size kalmış.

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Fatma Zehra Kekeç
Yer: Hatay

Memleketim

Üm Taşkıran

Uzaklardan geldim
Yorgun uykusuz
Sana hasret sana vurgun
Kilometreleri bir bir eksilttim yollardan
Senden doğan güneşe yaklaştım
Tenimi ısıttı yakmadan
Çeşit çeşit arabaya bindim
Çeşit çeşit insan gördüm
Durup dinlenmedim
Ta ki köşe başında seni görene dek
O an her şey herkes durdu
İşte dinleneceğim bir çift göz
Merhametli eller
Hayatımın kadını tam da karşımdaydı
Yenik düşmedik zamana onca isyana
Yendik bir bir ne varsa
Gözlerin yeşile büründü gözlerimde
Hoş bulduk memleketim
Seni çok özledim

Umudumuz, Korkumuz

Dr.Hug Dealer

Bir yoldan çıktık. Bir yola girdik.
Bir yerden ittiler. Bir yerden çektiler.
Bir daldan attılar. Bir daldan tuttular.
Ve biz, onlar değiliz yine.

...
Biz bir yola çıkıyoruz. Bu yol nereye?
Geleceğimize. Peki hangi geleceğimize? Bu gelecek
nereye?

Adımız önemli değil. Belki ilerki satırlarda öğreniriz. Eğer
utanmazsak, korkmazsak karşılarında. Evet, bu kelime-
leri bize korku ve utanç yazdırıyor. Canlarını sıkabiliriz.
Ya da canlarına yakın olabiliriz. Onları tanımıyoruz. On-
ları hep tanıdığımızı ve anladığımızı zannettik ama her
seferinde başka bir yanlarını gördük. Bu iyi ya da kötü
olabilir, fark etmez. Önemli olan hala onlarda bir BİZ
bulamayışımız ve kendimizi anlatamayışımız.

Çocukluğumuz...

Ah, o güzel ama çirkin çocukluğumuz.
Her günün her anında, sana dönmek isteriz.
Ah, o acılı ama acısız çocukluğumuz.

...
Çocuk olmayı çocukken de gençken de sevdik. Tabii
gençken çocuk olmayı özledik, sevmekten çok.

Hayalperesttik. Kafamızdaki harita, düşlerimizin arasına
karışan yollardan ve duraklardan oluşuyordu. Çocuk-
kenki kadar olmasa da hayalperestiz. Yaşadığımız her
şeyin inadına, gördüğümüz her gerçeğin inadına hayal
kurduk ve kuruyoruz. Belki de çocukken o kadar güçlüy-
dü ki hayal gücümüz kitaplardan sıkılırdık. Ne zaman ki
büyüdüğümüzü gerçekten- hiç ama hiç istemesek de-
hissetmeye başladık, hayal gücümüzün düşüşünü de o
zaman hissettik. Ve işte bu dönem kitaplara sarıldığımız
dönemdi. Artık bunun adına zayıflık mı derler yoksa
tutunmak mı?

Utangaçlığımız...
Tarifsiz gücüyle utangaçlığımız.
Tepemizden gitmedi bitti bu
Sadist ruhuyla utangaçlığımız.

...

Çocuk olsak da genç olsak da bazı şeyler hiç de-
ğişmiyor. Yani sadece derecesi azalıyor ya da ar.yor o bazı
şeylerin. Bunlardan biri de utangaçlığımız.

Bir çocuk düşünsünler. Adı da BİZ'mişiz- evet hala uta-
nıyor ve korkuyoruz-. Bu BİZ' in yapmak istediği her şey
birinden izin isteyerek, birine haber vererek yapabileceği
şeylerdi. Ve bu BİZ inanılmaz derecede utangaç.. Utan-
maktan utanmaz ve arlanmazdı. Ama umut ediyordu.
Bir gün zincirlerini kıracaktı

Umudumuz...

Umudu kesilmez biriyizdir.
Ama çoğu zamandır
Umudumuz korkumuzun ardındadır.

...

Körler ülkesinde bir sağırız. Umar umar duymaya çalışı-
rız. Ama fark ettik. Daha bizi duyan yok ki!
Biz bize yeter miyiz?
Bilmiyoruz.
Bilmiyorlar.
Dünya bizsiz de olsa onlarsız da olsa,
Umudumuz korkumuzun ardında.
Korkuyoruz, umuyoruz.
Hep beraber, hep onlarsız...

O'n

Burçin Laçin Altay

On gündür dönmüyor dünya belki de on ay
Dün gibi oysa son bakışının derinliğinin aklımı ele geçirişi
Kuşlar bile durmuştu havada olduğu yerde...
On gündür uçmuyor kuşlar göğümde
Belki de on ay...

On gündür bakmıyorum aynalara belki de on ay
Zamanın sonsuz döngüsüne takılıp giden ömrüm
Yaşamı sevmekten öte bilemedi.
On gündür sevmiyorum evreni
Belki de on ay...

On gündür uyumuyorum belki de on ay
Yattığım yatağım bile beni sevmez oldu artık
Kavuşma anlarının en mutlu şahidi, hasretleri iyi bilirdi
On gündür yatmıyorum unutmasın diye
Belki de on ay...

On gündür saymıyorum zamanı belki de on ay
Birikmiş yüzümün derinleşen çizgilerinde
Saçıma düşen beyazlar, gözlerimin fersiz ışığı
On gündür bakmıyorum takvime
Belki de on ay...

On günler geçerken o'nsuz ömrümden
Baktım aynadaki suretimin biçimsiz gülüşüne
Unutmuş hepten dudağının kıvrımlarına ilişen tatlı bir tebessümü
Gülmezdim bir daha oysa yeniden hayatı hatırlatan
Yeni bir bakış kalbime dokunmasa...

Dünyanın Annesi

Mısır

Aybike Ulubaş

Çölün, sıcakın, tarihin ülkesi.. Medeniyetlerin en eskisi, dünyanın annesi Mısır.. Sokaklarında yalınayak çocukların koştuğu, insanların onca zorluk, siyasi kargaşa ve fakirlik içinde dahi inatla yaşama sevinciyle dolu olduğu bir ülke burası. Direnmenin ve sindirilmemenin en acı tecrübelerini yaşamış ve özgürlüğü hala içten içe ümit eden bir halkın ülkesi... Binlerce yıllık tarihe sokaklarda şahit oluyorsunuz. Geçtiğimiz on yıl içinde çok şey yaşamış bu ülke. 30 yıllık diktatörlüğü devirmişler. Tam rahata kavuşacağız derken bir de askeri darbe gelmiş başlarına. Şimdilerde ise halk büyük bir ekonomik zorluk içinde yaşıyor. Ülkedeki siyasi kargaşa yaşantılara, günlük hayata sinmiş. İnsanların çehrelerinden bile farkediyorsunuz bu keşmekeşi. Keşmekeş demişken size biraz Mısır'ın trafiğinden bahsetmek istiyorum. Ne şerit çizgileri ne de trafik lambası var bu ülkede. Hatta eğer ki emniyet kemeri takmak isterseniz genelde o bile yok. Sık sık kaza oluyor ama halk bunun da bir çaresini bulmuş. Kaza yapan taraflar birbirlerinden özür dileyip ayrılıyor. Ortadoğu toplumlarında genelde kadın haklarının ne kadar kısıtlı olduğunu ve kadınların toplum içine ne kadar az karıştıklarını biliriz. Ama Mısır'da pek de öyle değil. Kadın nüfusu çok fazla olduğundan ve bir maaşla ev geçinemediğinden genelde kadınlar da çalışıyor-

lar. Kadın sürücü sık sık görebilirsiniz. Toplu taşımada kadınlara ayrı bölümler bulunuyor. İlk başta bu bana eşitsizlik gibi gelse de daha sonra anladım ki bu tarz eğitim seviyesinin düşük olduğu bir toplumda bu ayrı bölümler tamamen kadınları korumaya yönelik. Eğitim imkanları Mısır'da çok kısıtlı. Devlet okulları hijyen ve eğitim seviyesi olarak iyi imkanlar sunmuyor. Halkın zengin kesimi ise özel okullara gidiyor. Buna rağmen Mısır'da neredeyse herkes İngilizceyi çok rahat konuşuyor. Sanırım bu zamanında yaşanan sömürülerin getirisi... Halkın dili Arapça fakat lehçe farklılık gösteriyor. Kendi ülkelerine ait bir lehçe ile konuşuyorlar. Bu dil fasih Arapçadan çok başka bir dil olmuş. Hatta öyle ki sokakta fasih Arapça konuşursanız insanlar Kuran mı okuyorsun diye dalga geçiyorlar. Mısır deyince aklımıza ilk olarak piramitler geliyor tabii.. Piramitler Kahire'ye çok yakın bir başka şehir olan Giza'da bulunuyor. Eskiden Giza, şehrin dışında kalan çöl bir bölgeymiş. Fakat artık piramitler şehrin tamamen içinde kalmış durumda. Mısır'da aslında 100'den fazla piramit olduğu söyleniyor. Fakat en bilindik üç tanesi; Keops, Kefren ve Mikerinos piramitleri, heybetleriyle insanı adeta büyülüyorlar. Ben yaptığım gezide bir piramidin içine girme imkanı buldum.

Çok zor bir girişten geçiyorsunuz, dar yerlerde eğilerek yürümeniz gerekiyor ve içerde antik Mısır dönemine ait hiyeroglif yazılar bulunuyor. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelen araştırma ekipleri piramitlerin etrafında kamp kurup araştırmalar yapıyorlardı. Piramitlerin çevresinde at veya deve ile tur yapma imkanınız var. Bu turlar insanı sanki Antik Mısır'a götürüyor ve o tarihi atmosferi hissettiriyor.

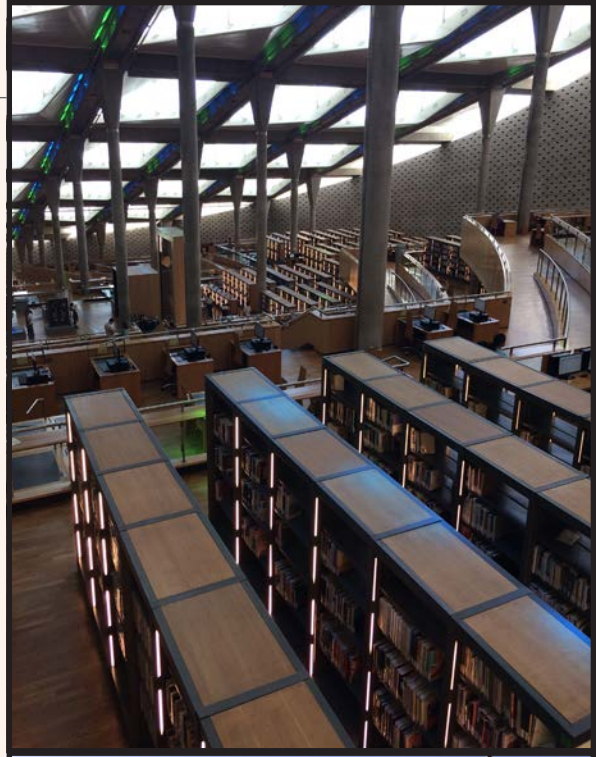
Kahire'de Mısırın en büyük müzesi bulunuyor. İsmi "Mısır Müzesi (The Egyptian Museum)". İçinde Antik Mısır döneminden kalma sayısız heykeller, eserler var. Girişte karşınıza kocaman iki adet firavun heykeli çıkıyor. Müzenin özel bir odasında ise mumyalar mevcut. Buraya giriş için ayrı bir miktar para ödemeniz gerekiyor fakat girmenizi tavsiye ederim.

İnsanın tüylerini ürpertiyor. Müzeyi gezerken rehber tutmak bence çok önemli. Ben ilk gittiğimde rehbersiz gezmişim ve meğerse bilmeden yanından geçip gittiğim bir eser Mısırın en bilindik firavunlarından Tutankhamun'un tahtıymış.

Ve Nil Nehri... Çöl sıcağının ortasında insanın suya hasretini götüren, İskenderiye üzerinden Akdenize dökülen bu nehir, dünyanın en uzun nehridir. Üzerinde tekne kiralayıp gezintiye çıkabilirsiniz. Gece hayatı ve eğlenceler Nil Nehri üzerinde yapılıyor. Bir çöl ülkesi olan Mısır, Nil Nehri ile adeta hayat bulmuş. Ülkeyi baştan sonra gezen bu nehir yüzyıllardır bu çöl topraklarını yaşanabilir hale getirmiştir.

Mısır deyince insanın aklına ilk önce Kahire ve Piramitler geldiğini söylemişim. Fakat Mısır'ın İskenderiyesi bambaşka. Akdeniz kıyısında bulunan bu şehre ilk gittiğinizde Kahireden hiçbir farkı yok diye düşünüyorsunuz. Fakat sahile yaklaştıkça denizin tuzu genzinizi yakmaya başlıyor.

50 derece sıcaklığı yaşadığınız bir ülkede mas-mavi denizin insana verdiği huzuru size anlatamam. Karşı kıyı ise Türkiye. İskenderiye’de bulunan İskenderiye Kütüphanesini birçoğunuz duymuşsunuzdur. MS. 300’lü yıllarda çıkan kargaşalar nedeniyle yakılan bu kütüphanede sayısız bilim ve kültür hazinesi yok olmuş. Günümüzde ise oldukça modern ve çok büyük kütüphane inşa edilmiş. Gidip görülmeye değer olacak güzellikte. Dünyanın en önemli kanallardan biri olan Süveyş Kanalı Mısır’dadır. Osmanlı idaresi döneminde açılan bu kanal, 1950’li yıllarda dünyada Avrupa, İsrail, ABD gibi güçlerin de içine karıştığı büyük bir krize sebep olmuştur. Yıllarca özel şirketler tarafından yönetilmiş ve 2015 yılında ise Mısır hükümetine devredilmiştir. Bu kanalı bizzat gidip görme ve hatta orda yüzme imkanına sahip oldum. Mısır dünyanın en eski medeniyetlerinden biri olması sebebiyle kendine “Dünyanın annesi” diyor. Buna kesinlikle katılıyorum. Sokaklarında yürürken bile insan tarihle burun buruna geliyor. İnsanların cana yakınlığı ve Türk halkına olan sevgisi ise ülkeyi ayrı bir güzelleştiriyor bence. Çünkü kendinizi hiç yabancı hissetmiyorsunuz. Bir sürü peygamberin, dinin, tarihin başkenti olan bu ülke, benim hayatımda çok önemli bir yere sahip. Onu hayatımın sonuna kadar seveceğim ve yerini hep ayrı tutacağım.

Yorgun Savaşçı

Kübra Korkmaz

Durmadan koşuyordu, ardına bile bakmadan...
Bırakmak istiyordu ardındaki her şeyi, iz bırakmadan...
Aldığı yara izlerini kapamak için çabalamamışçasına, bedeninin ve ruhunun yorgunluğuna kulak vermeyip, durmadan attığı adımlar kalbinde her gün bir iz bırakmamışçasına;
Düşüncelerine teslim olup akıntıya karşı sürüklenmemişcesine, durmadan ama durmadan yol alıyordu.
Bildiğini sandığı ama bilmezlik yolunda kendiyi başbaşa kaldığı o savaşta...

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Zehra Ustaoglu

Fotoğraf: Zehra Ustaoglu

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Zehra Ustaoğlu

Fotoğraf: Zehra Ustaoğlu

Ölüm Bir Varmış

Bir Yokmuş

Özlem Yıldız

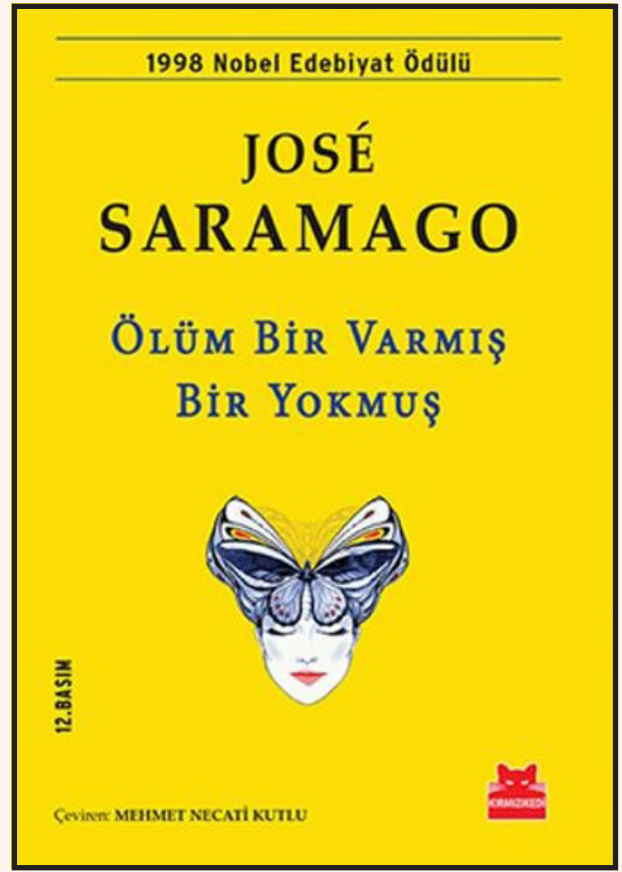
Adeta; yüzyıllarca ölümsüzlüğü arayanlara, toplu cevap niteliğindeki kitap. "Ertesi gün hiç kimse ölmedi" başlangıç cümlesi ile okuyucunun merakını hortum gibi içine çekiyor. Yazar ayırmasa da sanki iki bölümmüş gibi: ölümsüzlük durumunun önce insanların sonra da ölüm görevlisinin kendi dünyasında nelere sebep olduğunun anlatıldığı bölümler.

Düşünün; bir sabah uyanıyorsunuz ve sadece sizin ülkenizde kimse ölmemiş! Sonraki gün, sonraki gün hep aynı... Gündelik hayattaki her şey yerli yerinde, sadece ölüm yok! Önce kalplerde bir sevinç dalgası tabii... Sonra, zihinlere hücum eden sorular ile dalga dalga büyüyen bir kaos.

Önce kilise panikliyor; "Ahiret, dirilişe inanış olmazsa ne yapacağız?" diye. Sonra cenaze hizmetleri, sigortacılar, hastaneler, huzurevleri, ölümü dört gözle bekleyen hastalar, aileleri, halk ve tabii ki hükümet... Halkın bir kısmı ölümsüzlüğün devasını ararken, illegal örgütler bu soruna radikal çareler üretmeye başlayıp sorunu bambaşka bir boyuta taşıyorlar. Sonrası ise daha derin ve dünya siyasetinin alışık olduğu konular diyebiliriz...

İlk bölümün inanılmaz gerçekçi kurgusu, Ölüm'ün sürpriz planlarıyla geri döndüğü ikinci bölümde masalsi bir anlatıma dönüşüyor. İlk bölümde mantığına bolca mesai yaptıran okurlar, her romanda var olmasını beklediğimiz "ana karakteri" bulamamış okurlar, ikinci bölümde beyinlerini yormasınlar, gidişatı sadece duygularıyla takip etsinler derim...

Bu arada; eserin garip sonu bazı okuyuculara Saramago'nun şu ünlü sözünü hatırlatabilir; "Aşk en büyük devrimdir." Bazı okurlar ise "Ne alaka?" deyip son sayfaları tekrar okumak isteyebilir... Ayrıca, bilinmeyen ülkelerin efendisi olan Saramago, bu eserde toplumların ikiyüzlü ve bencil ahlak anlayışına öyle bir ayna tutuyor ki, çok tanıdık!

Ben, Saramago eserlerini okumaya Körlük ile başladım. Yazım tarzı ile ilgili duyduklarımdan dolayı endişeyle başlasam da şu sonuçlara vardım diyebilirim; Yazarın işlediği konular o kadar enteresan ve enfes ki, artık nasıl yazdığıyla ilgilenmiyorum, sadece konuya odaklanıyorum. Ve bir de, yazarın noktalama işaretlerindeki asiliği ve başına buyruk cümle akışının okuru yıpratması, her eserinde söz konusu değil! En azından Körlük, Görmek, Ölüm Bir Varmış Bir Yokmuş ve Bilinmeyen Bir Adanın Öyküsü eserleri, ellerimde ve ruhumda öyle kolayca akıp gitti ki; bence buna dahil değil. Filin Yolculuğu'nu okumadan önce ise derin bir nefes alın derim...

Son olarak; içinden geçtiğimiz pandemide, bulaşıcı bir körlük sebebiyle bir toplumun çöküşünün anlatıldığı Körlük eseri basım rekoru kırsa da, okurlar bolca Körlük'ün kurgusuyla empati yapsa da, Ölüm Bir Varmış Bir Yokmuş'un da şimdimize dair çok şey anlattığını düşünüyorum. Bu eserde halk ve hükümet ölümsüzlüğe çare arıyor, biz ise ölüme, ama çare arama yöntemlerimiz çok benziyor aslında... Yani tam da bu dönemde okunması, çok manidar olabilir.

Keyifli okumalar dilerim

Instagram: @oku_sev_ye_gez

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

Madde 17

1. Herkesin tek başına veya başkalarıyla ortaklaşa mülkiyet hakkı vardır.
2. Hiç kimse keyfi olarak mülkiyetinden yoksun bırakılamaz.

Madde 18

Herkesin düşünce, vicdan ve din özgürlüğüne hakkı vardır. Bu hak, din veya topluca, açık olarak ya da özel biçimde öğrenim, uygulama, ibadet ve dinsel törenlerle açığa vurma özgürlüğünü içerir.

Madde 19

Herkesin düşünce ve anlatım özgürlüğüne hakkı vardır. Bu hak düşüncelerinden dolayı rahatsız edilmemek, ülke sınırları söz konusu 205 İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi olmaksızın, bilgi ve düşünceleri her yoldan araştırmak, elde etmek ve yaymak hakkını gerekli kılar.

Hoyrat Akşamlar

Senanur Ceylan

Hoyrat akşamlardan kalkmalı gün
Onu kendi bataklığında bırakmalı
Yorgun dünyasında açmazda biten
Kendi silüetiyle baş başa kalmalı
Hoyrat akşamlardan kalkmalı gün
Akşam akşamını yormalı, kandırmalı
Sahte tuzaklarında ağ atıp bırakmalı
Sevdasını çekmeli çekebildiği sislerde
Karışmamalı bir ses soluğu bile
Yaşamalı acısını en gizlisinden aşıkasına
Sarmalı yarasını kendi avucunda
Zemherisinde üşümeli, yazında yanmalı
Ürkütücü dudaklara kendi vermeli yanıtları
Çığ bozgunu gibi küçük bir sese fısıldamalı
Yarmalı bulanık beyinlerdeki uçurumu
Teklifsizce gün etmeli gününü
Günden ayrı, etiketsiz, kalıpsız
Kendi olmalı, kendi kalmalı
Hapis yüreğinin parmaklığında
Biraz çıkık, biraz yorgun ağdalı yüzüyle
Hoyrat akşamlarında saklanmalı.
Kendi oyununda lideri oynamalı
Tanımalısın onu gördüğünde, tanınmalı
Işığın yuvasından kaçmış hoyratlıkta
Yuva kurmuş sır perdesine
Köstebeklerden uzakta, tek başına
Yaşamakta hükümranlığını, karanlığın buğusunda
At gözlüklerini at öyle bak, görmek için
Sessiz ve usulca, takılmadan ağına.

Karikatüristik

Çizim: Ahmet Öztürk

Karikatüristik

Maskesiz Balolar

İhtiyaç Duymazlar Tanışmalara

Deniz Karakulak

..aşındıkça açığa çıkıyor yüzümdeki yüzün..
Soran gözlerini kaçırdım,
Yaşlı bir tablodan
Kelimelerin renk körü olduğu zamanlardan
kalma bir ben-tablo,
Sığındığım uzun süredir.
Kendimden saklandığım yer
Kendimi en iyi bildiğim yer değil miydi
zaten?
Sen değil miydin
Piroliz umutlarımın yalnızlığına nefes olan!

..aşılabilir ayrışıklığında ruhumun..
Ah bir ince dal parçasıydı varlığım, kırık
Debisi düşük, dolsuz nehirlere eğilmiş;
Menzili kısa çığıklara benzeyen kelimeler
çizen suya,

Ve dipnotlar bırakan her sessiz vedaya;
Parçalanan irislerimde son bir çaba gibi...

..çünkü kalbini açan insan intiharı az da olsa
göze almıştır..
Ah yaz gecesi öncesizliğim,
Sesin, sessizliğim
Aylar sonra düşülen sevgi notum;
Hiç göndermediğim mektubuma!
Boş kağıdıma ağlayan anaç gün doğumu
Ve ıslanan senliğim, aybatımlarında:
Ortağım yalnızlıktaki;
Bu şiir, kim-senindir
-Deniz Karakulak
Keyifli okumalar ve iyi akşamlar dilerim.

Orhan Kırım

Dipsiz Umut

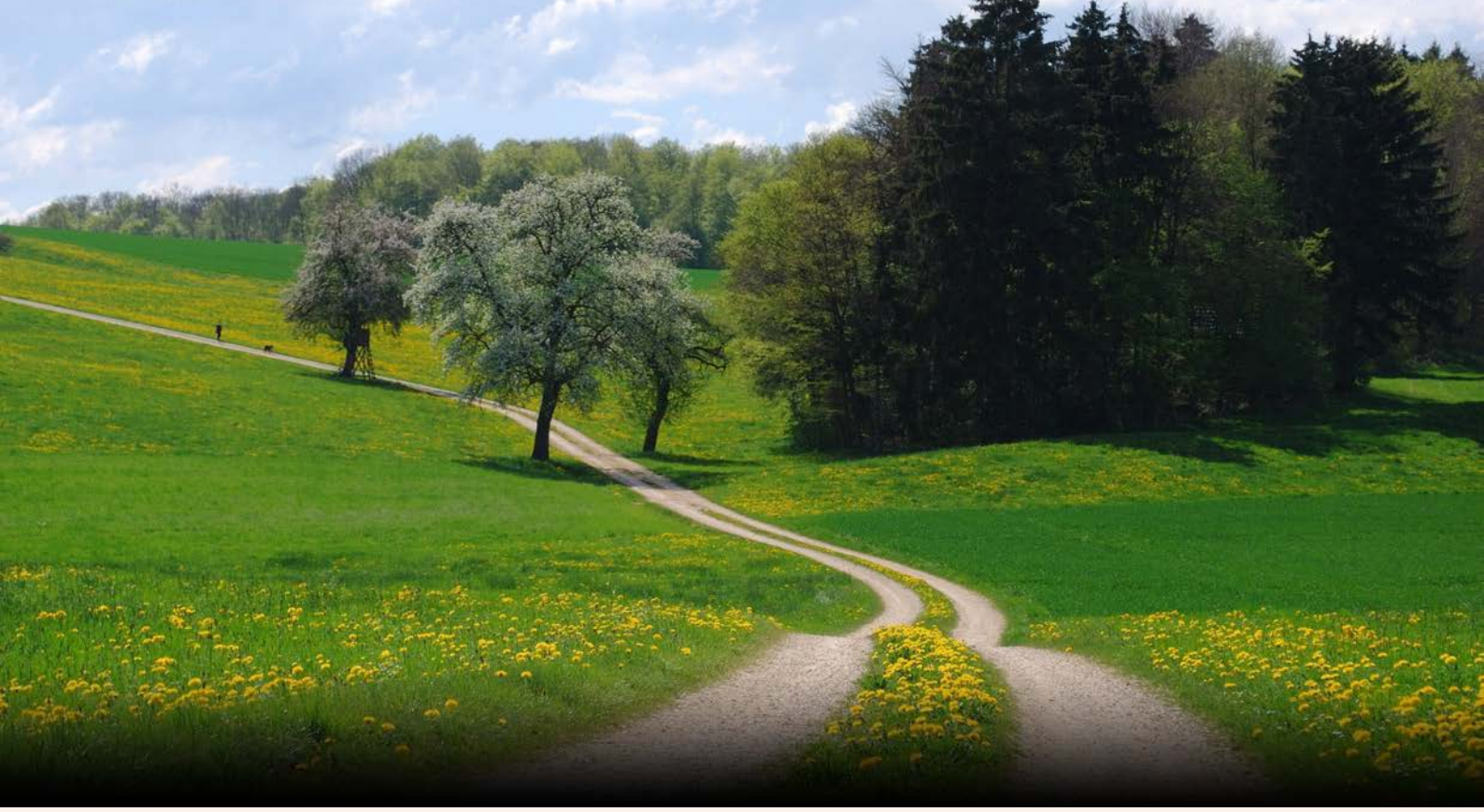

Olur da,
Yolun düşerse...
Uğramadan geçme!
Dertleşiriz...

Göz göze gelmeden,
O efkârlı türküyü
Söylersin yine.
İhlamur tüter sobamız.
Gözlerimiz yaşarır,
"Dumandan!" deriz.

Olur da,
Yolun düşerse...
Uğramadan geçme!
Dertleşiriz...

Belki,
Dilim ve gönlüm sürçer;
Sevdiğin gibi seslenirim sana.
Kim bilir?
Sevdiğim gibi bakarsın yine...

Gölgelerin Gücü Adına

Emel Bulut

Her sabah uyanır uyanmaz duyumsamak istediğim ilk şey; güneşin yeni bir güne merhaba dediği ilk anlarında yüzünde oluşan o sıcaklığını bütün hücrelerime kadar hissetmek olmuştur. Hele ki böyle bir mevsimde, sessiz sedasız yeryüzünü selamlayışı yok mu? İnsanlığın bitmek bilmeyen telaşlarına inat tüm zarafetiyle pencerelerimizi narince tıklatması... Gönlünü kaptırmamak mümkün değil.

Ama her şeyden çok beni etkileyen öyle bir yanı var ki, ilk ne zaman keşfettim kendimde bu heyecanı hatırlayamıyorum. Bazen çocuk gibi oyun oynadığımı hissediyorum onunla. Sanki içimde saklı kalmış şeyleri ortaya çıkaracak ışığı bekler gibi. Belki de kendi gölgemi bekliyordum, kim bilir? Bazen alıyorum karşıma yansımanımı sanki gerçekten biri varmış gibi konuşuyorum. Ya da kimi zaman bir duvarın ön yüzünde keşişiyor yollarımız, durup dikiliyorum tam karşısına görerseniz minicik ben; öylesine güçlü, kuvvetli, cüsseli görünüyorum ki. Gururlanıyorum.

Hani bazen canım kendi fotoğrafımı çekmek istese, işte arayıp da bulamadığım o silüet çıkıyor kadrajıma. Gözlerimdeki yaşlar, suratımı ele geçiren yorgunluk, saçlarımda dağınıklık... Bütün gerçekler kaybolup yerini amansız bir gizeme bırakıyor. İşte belki de o an, unuttuğumuz kimlikler hatırlatıyor varlığını arka ceplerimizden. Kimsin, nesin, nerelisin, kaç yaşındasın... Bir sis dumanı kaplıyor etrafı ve sadece yansımaların dans ettiği bir sahne kaliveriyor geride.

Bu bana neyi anımsatıyor biliyor musunuz? Hakikati. Dünyadaki her şeyin bir yanılsama olduğunu. Bazen başımı kaldırıp saatlerce gözümün gördüğü yansımaları izliyorum. Mesela şu zehirli, kötü kokan ağaç... Hani dokunmak isteseyiz içinizde bir dürtü elinizi tutup "sakın" diye bağırarak ister. Peki gölgesi... İşte bakın oysa aynı sıradan bir ağaç gibi. Hatta o kılçıklı yaprakları nasıl da şaşalı. Hepimizin mutsuz anları vardır, içimizden hiçbir şeyin gelmediği, kimse konuşmasın bir şey demesin öylece yanımızda dursun isteriz, gölgeler gibi. Bazen omzumza değen bir el ayağa kaldırır bizi işte o yoksa yanında, yansımana bırakmalısın kendini. Onun seni ne kadar güçlü gösterdiğine, bütün zaafalarını gizlediğine. Eskiden bunu ilk ben buldum sanırdım. Bu duyguya eriştim ya artık yalnız değilim derdim. Şimdi etrafıma bakıyorum da güneşin, aydınlığın olmadığı yerler bile gölgelerle dolu. Acaba diyorum herkes kendi kendini güçlendirmekle mi meşgul, sonra bir bakıyorum ne duvar var kendilerini izledikleri ne de ihtiyaçları olan ışık... Çığ gibi büyüyen sahte yansımalar bunlar. Zifiri karanlıkta bile sizi yakalayıp, pençesine alan. Öyle bir şey ki gerçeğini arar gözlerin, ne yazık ki görmek istediğin her şeyi, her yeri siyah buluverirsin. Ve en makûs yanı sahipsiz gezen gölgelerin içinde masum olanlarını da kaybetmemiz.

Kısacık bir zevk, saniyelik bir tatminkârlık için bu kadar çok düzmecenin at koştuğu bir dünyanın, hakikatle örtüşmediği aşikâr.

RAF

Mart-Nisan
2021

rafdergi20@gmail.com

[raf_dergi](https://twitter.com/raf_dergi)

[raf.dergi](https://www.instagram.com/raf.dergi)